

EULÀLIA BRONDO PETRUS | Advocada i guanyadora d'un concurs de microrelats

● **Tenc 43 anys i vaig néixer a Palma, però els meus pares van tornar cap a Ciutadella sent jo molt petita** ● Som advocada des de 1998 ● **M'agrada molt llegir i des de fa uns anys m'he aficionat a l'escriptura** ● Acab de guanyar un certamen de microrelats sobre advocats ●

«La lentitud fa que la justícia deixi de ser justa»

Eulàlia Brondo reflecteix en un microrelat la problemàtica de la lentitud de la justícia. ● FOTO KIKA TRIAY

Isaac
Pons de Rosa

Via Crucis Judicial» és el títol del relat amb què Eulàlia Brondo acaba de guanyar el VI Concurs de Microrelats sobre Advocats, que organitzen conjuntament el **Consejo General de la Abogacía Española** i la Mutualidad de la Abogacía.

Com funciona el certamen?

– Jo no el coneixia, ho vaig saber a través d'internet. Hi ha una convocatòria mensual, de gener a octubre, de la qual en surt un guanyador de cada una. Després, els deu finalistes es disputen el premi anual. El meu microrelat va guanyar el setembre i la final.

S'ho esperava?

– Vaig quedar molt sorpresa, per-

què hi havia 7000 relats i era la primera vegada que m'hi presentava. No tenia massa coneixement d'on anava. Si hagués sabut que s'hi presentava tanta gent, segurament no m'hi hauria presentat (riu). També m'ha sorprès molt el ressò que ha tingut,estic molt aclaparada, han vingut de la ràdio, la televisió, diaris. No hauria pensat mai que deu retxes fessin aquest sarau.

Hi ha una extensió màxima.

– Sí. Com a molt, el relat pot tenir 150 paraules. En realitat em va fer gràcia que fos un concurs de microrelats. Per jo, açò de contar una història amb tan poques línies era un camp inexplorat. Va ser per provar.

A més, hi ha paraules clau.

– Sí, són una sèrie de paraules que has d'incloure al relat. En aquest cas eren *liga, escrito, suspender, legal i ilustre*. Açò ho complica, perquè no és fàcil incloure-les en un text tan curt.

El seu microrelat és contundent, quant a temàtica.

– Estic ironitzant sobre la lentitud de la justícia, perquè tenc molt clar que acaba generant en el ciutadà desconfiança i inseguretat jurídica. Amb la lentitud, la justícia deixa de ser justa. Si plantejes un problema i tarden cinc anys, pel camí passen moltes coses i crea inseguretat jurídica. Però aquesta lentitud s'ha de matisar. Sempre dic que és fruit de la falta de mitjans tècnics, materials i humans.

Es fa bona feina.

– Els professionals que fan feina a l'Administració de Justícia intenten suplir, cada dia, aquestes mancances. Gestionen el millor que poden i maximitzen els recursos de què disposen per aconseguir que la justícia sigui més justa.

Vostè ho toca amb les mans.

– Cada dia. Quan tractes amb els professionals veus que a Justícia

es fa bona feina, però hi manquen recursos. L'administració s'hauria de modernitzar, amb més opcions telemàtiques, i més mitjans humans. De fet, si comparam les mitjanes europees, per exemple dels magistrats que hi ha segons el nombre d'habitants, Espanya queda bastant a la cua. Fa que, per molt bons que siguin els professionals que hi hagi a l'Administració de Justícia, milacres no en poden fer. I s'acaba col·lapsant tot.

Hi ha qui diu que a més mitjans, sortirien més casos de corrupció.

– Quanta més gent hi ha, més et pots dedicar a les coses, en el camp de la justícia i en qualsevol altre. Si tens més mitjans humans, evidentment, se podria indagar més i arribar més al fons de més qüestions. Açò ens passa a tots, quan estàs col·lapsat intentes fer les coses amb la urgència del temps, i el resultat no pot ser mai el mateix.

El microrelat surt de cap experiència concreta?

– Del dia a dia. Com advocada xer de l'Administració de Justícia, però passa a tots els nivells. Fer una gestió en una administració, Trànsit, Tresoreria, Seguretat Social, veus que hi ha col·lapse per tot. I és molt trist, perquè tots pagam els nostres impostos, complim com a ciutadans, i sembla que hauriem de trobar aquestes contraprestacions.

Sempre li ha agradat escriure?

– És una afició, mai he escrit articles, ni res. Jo tenc una feina, que és a la que em dedico i que, a més, m'agrada molt. Sempre he escrit, tenc coses dins un calaix. El que sí som és molt llegidora. Quant a escriure, som una humil aficionada.

Aquest no és l'únic premi d'enguany.

– També vaig guanyar el Premi Illa de Menorca de Narració Curta que organitza «Es Diari».